

## Суплика до пана издателя.

Любезный мій приятелю!

Дійшла до мене чутка, що ты хочешъ и въ насъ, по московській моди, збыты книжечку... а якъ їи по нашому назваты, не вмію; бо й москалі—не ти москалі, що живуть у Москви, а таки, що не зъ нашихъ, а зъ „рассѣйськихъ“—що крипко въ нихъ кохаються, и ти, не вмившы їи по своему назваты, зовуть по-німецькы. Такъ нехай же по нашому буде: з б и р н ы к ъ. Спасыби тоби за сюю працю. Черезъ тебе будемо знаты, хто зъ нашихъ слобожанъ, та й зъ гетьманцивъ, що и якъ компонуе. Ще жъ я чувъ, буцимъ-то хочешъ ты тутъ же прытулыты де-що и по нашому писаного. За сюю выгадку ажъ тречи тоби дякую. Нехай-же знають и нашихъ! Бо їе таки люде на свити, що зъ насъ кепкують и говорятъ, та й пышуть, буцимъ то зъ нашихъ нихто не втне, щобъ було, якъ вони кажуть, и звычайне, и нижненьке, и розумне, и полезне; и що, стало-бутъ, по нашому, опричь лайкы та глузовання надъ дурнемъ, бильшъ ничего не можна й напысаты.

О бодай ихъ вже зъ такою думкою! Хиба жъ не живо вччстывъ панъ Котляревський Энея? Эге! объ нимъ и доси Москва товче и перетовкуе, и зъ якого боку не зайде, сплесне рукамы, та й каже: „ну такъ, славно!“ А панъ Артемовський-Гулакъ мало понапысувавъ про Твардовського, про Солопія, про Собаку, або Гараськови оды не мудро росказавъ по нашому? Що, може, у иншого, хто чытавъ, такъ и доси кышкы болять видъ смиху, а въ иншого—якъ тамъ кажуть—трохы лышень шапка не загорилась. Такъ хиба винъ просто пысавъ? Адже и теперь бажають у мисячни, або и

въ тыженни книжечкы хочъ пивтретя его стыха! Нехай же й панъ Гребьонкынь выкыне Полтаву, що перероблюе зъ московської; нехай, кажу, не боиться ничого та, якъ тамъ кажуть, издасть и тыпомъ; такъ тамъ и таке буде, що хочъ не хочешъ, а заколупне тебе за душу, а де—й серденько защемыть; буде й таке, що, чытаючы, слизонькы тилькы капъ, капъ, капъ! Та йе й други-прочи, що на стыхахъ—на стыхахъ, а то такы и просто розмовою пышуть... Такъ що жъ будемо робыты? Не второпають по нашому, та й ворчать на наши книжки: „Ета нѣшто па-чухонськи... Зачымъ печатать, когда никто не розуміе?“ Гай, гай! Хйба жъ тилькы й свита, що у викни? Трывайте-бо, панове, не дуже сикайтесь! Йе ще на свити православне хрыстыянство, що вміють и люблять по нашому чытаты. Не усе жъ для москаливъ: може бъ треба и для насъ щонебудь, щобъ и мы... знаете, не усе... а такъ... де-що... потроху де-чого знали; а то, по вашому, такъ мы... такъ-соби... де намъ за вами?... Гмъ! на догадъ бурякивъ, щобъ капусты дали.

Та ще жъ на своимъ вику выдávъ и такихъ, що якъ попаде нашу книжку, то переворочуе и, переворочуе, мовъ голодна беззуба собака шкорынку, котрой не вкусыть, та не розчухавшы що, для чого и проты чого пысано, заразы, щобъ абы що-небудь сказаты, абы чымъ-небудь нашего братчыка занехаять, а самому похвастаты, заразы, кажу, и гукне: „кавыка не тамъ! Оксія не туды! Хвалшъ! треба нашъ-еры—ны—ны! Я усе знаю и заразы побачу, де що не такъ“. Ой, гляды лышень, пане усе-знаю, щобъ не було и зъ тобою того, що зъ Терешкомъ-шевцемъ!

А що тамъ зъ нымъ було? Ты, може, прыятелю, не позабувавъ того, що з-малу у школи чывъ, такъ и згадаешъ якусь латынську побрехеньку, що я тоби по своему роскажу, якъ чувъ ии видъ Панаса Пистряка, а винъ ии чувъ ще въ школи, видъ самисинького нашего дяка, пана Олексія.

Одже то, колы-хочъ, то й прылипы сю побрехеньку у свій збирныкъ. Може такы котрый изъ скальзубивъ, охочый другихъ гудыты, а самому талану нема що-небудь путнье напысаты, захоче покепкуваты надъ твоею „Зирочкою“, та наше, хочъ не зовсимъ по верхамъ, а хочъ и по складамъ, про-

чыта и черезъ десяте п'яте уторопае, та й почуха потылицю и усомъ закрутыть, та й... помѡвчыть; то й то добре: одною брехнею на свити меншь буде.

Колы жъ будешъ ии печатать, то пожалуста доглядай, щобъ у мой побрехеньци не навернякалы якои нашої мовы на московськый ладь. Нехай наши, якъ хто зна, такъ свое й пыше; а я думаю, що якъ говорымо, такъ и пысаты треба. О! добре бъ, братику, було, якъ бы мы такъ говорылы, якъ у кныжкахъ пышуть; а якъ бы ще такъ и робылы, такъ бы й не було на свити ничого луччого!

Нехай же тоби, братику, Богъ помагá на добрее дило. А мени вирь, що я тебе и поважаю, и шаную, и дуже дякую за твою працю для славы Слобожанъ и для нашої потихы и ползы. и що я по-викъ тоби

на услугу щыро готовый  
*Грыцько Основ'яненко.*

Лыпця у п'яте чысло,  
1833 року.

